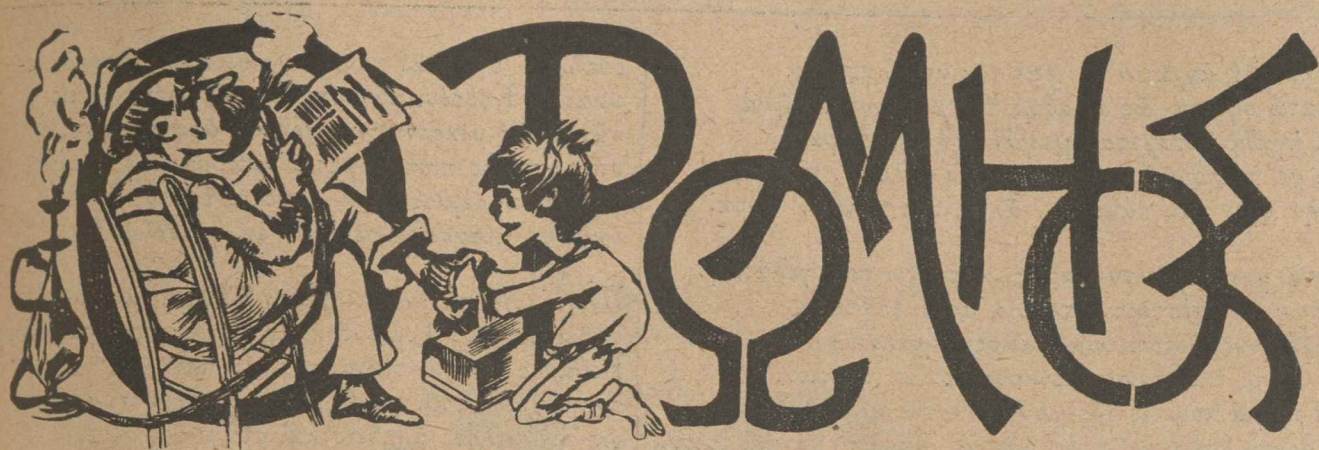

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέλωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιά τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὶ γέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σὰρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Φεβρουαρίου τρίτη κι' εἰκοστή,
καὶ τόσοι μασκαράδες ξακουστοί.

Τριάντα δύο ποῦντος καὶ τρακόσα,
κι' Ἀποκρῶ μεγάλη καὶ πεινώσα.

Γεῦμα τοῦ Φασουλῆ,
ἐπίσημον πολύ.

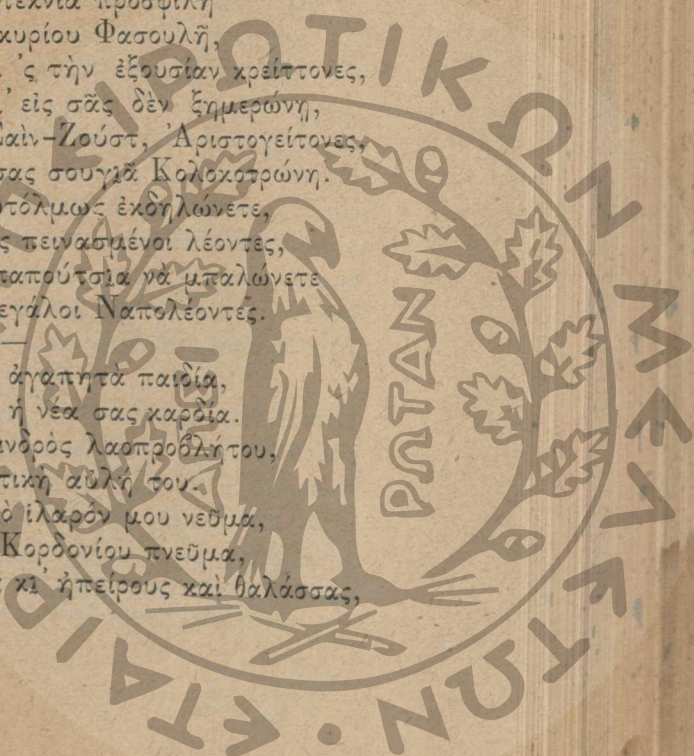
(Ἐνῶ τοιαῦτα λέγονται ἀπὸ τὸν Φασουλῆν
ἐπιδείκνουν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ὅλα τὰ μωρά,
καὶ τρέχουν 'στὸν Πρωθυπουργὸν μὲ θόρυβον πολὺν
καὶ τῆς μπαρμπέταις του τραβοῦν μὲ ζήτω καὶ οὐρά.
Ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ τὰ τέκνα τῆς μαλλώνει,
τὰ σύρει δὲ πλησίον τῆς μὲ οὐ σμικρὰν ὀργήν,
ἀλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς τὰς χεῖράς του ἀπλώνει
καὶ οὕτω πῶς τὰ προσφωνεῖ μ' ἀγάπην καὶ στοργήν.)

Ὁ Δ. — Ἀρῆτε τώρα πρὸς ἐμέ νὰ ἔλθουν τὰ παιδιὰ
ἐν ἀπονήρῳ γέλῳτι καὶ καθαρᾷ καρδίᾳ.
Ἀρῆτε κι' ἄλλον νὰ εὗρουν πατέρ' ἀγαπημένον
καὶ νὰ καθίσουν γελαστὰ ἐπὶ τὰ γόνατά μου...
ἀπὸ μωρά καὶ νήπια θὰ καταρτίσω αἶνον,
κι' ἐκ τούτων τὰ στελέχη μου καὶ τὰ στρατεύματά μου.
Ἡ τέκνα μου ἀγαπητά, τριγύρω μαζευθῆτε,
τὸν παιδικὸν σας τράχηλον ἐνώπιόν μου κύπτετε,
ὅταν δέ, θεία χάριτι, τελείως ἀνδρωθῆτε,
εἰς τὸ Κορδόνι πάντοτε τὴν ψῆφόν σας νὰ ρίπτετε.
Ἵπὲρ αὐτοῦ νὰ εὐχεσθε 'στὰς προσευχάς σας ὅλα
καὶ νὰ ξυλοφορτώνεσθε καταμεσῆς τῶν ὁρόμων,

ὅπου δ' Ἑλαίαν βλέπετε καὶ ὑψηλὰ φωκόλα
εὐθὺς νὰ φεύγετε μακρὰν μὲ φρίκην καὶ μὲ τρόμον.

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, τεχνία προσφιλή
τοῦ πατριώτου Ἑλλήνος κυρίου Φασουλῆ,
ὅποταν δ' ἄλλοι ἔρχονται 'ς τὴν ἐξουσίαν κρείττονες,
ὅταν ἡμέρα ρουσφετιῶν κι' εἰς σᾶς δὲν ξημερώνη,
προβάλλετε Ἀρμόδιοι, Σαῖν-Ζούστ, Ἀριστογείτονας,
καὶ χώνετε 'ς τὴν ζώνην σας σουγιά Κολλοκοτρώνη.
'Ανταρτικὰ φρονήματα εὐτόλμως ἐκδηλώνετε,
βρυχᾶσθε δὲ μανιωδῶς ὡς πεινασμένοι λέοντες,
καὶ σακορράφαις πέρνετε παπούτσι νὰ μπαλώνετε
καὶ γίνεσθε καθὼς ἐμὲ μεγάλοι Ναπολέοντες.

Συναθροισθῆτε γύρω μου, ἀγαπητά παιδιὰ,
μὴ ταρασσέσθω παντελῶς ἡ νέα σας καρδιά.
Ἐνωτισθῆτε τῆς φωνῆς ἀνδρὸς λαοπροβλήτου,
ὅπου ἐπαραχόρτασε ἡ νηστική αὐλὴ του.
Ἐνθαρρυνθῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ ἱλαρὸν μου νεῦμα,
καὶ εἴθε τὸ σωτήριον τοῦ Κορδονίου πνεῦμα,
τὸ συνταράξαν καὶ Βουλὰς κι' ἡπείρους καὶ θαλάσσας,

νά καταβῇ ἄορατον κι' ἐπὶ τὰς κεφαλὰς σας.
Κρατῶ σφικτὰ ὡς ἀμαξῆς τοῦ κράτους τὰ ἡνία
καὶ ἀγαθὰ ὑπόσχεται μεγάλα ἡ Πανδώρα...
καὶ μὲ τὰς δύο χεῖράς μου σὰς εὐλογῶ, τεχνία,
εἰρήν ὑμῖν καὶ πάντοτε, ἀλλὰ πρό πάντων τώρα.

Μετὰ μεγάλης μου χαρῆς κυττάζω πῶς γελάτε...
ἀκόμη πλησιέστερον, τεχνία μου, ἐλάτε.
Τοῦ ἔθνους ἐθεράπευσα ἐκάστην μαλακίαν,
πᾶν ἄγος ἐκαθάρισα Τρικουπικόν κι' ἀνόσιον,
καὶ κρίμα τοῦ εἰς ὥριμον δὲν εἴσθε ἡλικίαν
νά δώσω θέσιν καὶ πρὸς σὰς κι' ὑπουργήμα δημόσιον.
Κρίμα ὅπου δὲν τρέχετε τὰ ἔτη τὰ μεγάλα
καὶ ἀγνοεῖτε τίς ἀνὴρ διέπει τὰ κοινὰ,
κρίμα ὅπου τὸ στόμα σας ἀκόμη στάζει γάλα,
ἀλλέως θὰ ἐπέρνατε μαζί μου τὰ βουνά.
Κρίμα ὅπου δὲν ἔγινε ὁ νοῦς σας ὅσος πρέπει
νά καταλάβετε αὐτὰ τὰ ὑψηλά μου ἔπη,
καὶ κρίμα ὅτι δὲν ἀρκοῦν αἱ πρώται σας σπουδαὶ
νά ἐκτιμήσετε καὶ σεῖς τὸν νέον Ἰραδέ.

Ἄλλ' ὅταν, τέκνα προσφιλή, τὸν κόσμον θὰ γνωρίσετε,
ὅταν τὰ γράμματα καὶ σεῖς ὅτὸν πετεινὸ φορτώσετε,
τὸν σήμερον Πρωθυπουργὸν καὶ σεῖς θὰ μακαρίσετε
καὶ τότε τὴν ἀρίδα σας εἰς δάφνας θὰ τεντώσετε.
Πλὴν ὡς ἐκείνον τὸν καιρὸν, γενναῖα Ἑλληνόπαιδα,
εἰς τὰ Σχολεῖα τρέχετε, σπουδάζετε κι' ἐλπίζετε,
φευτοπολέμους κάμνετε καὶ φεύτικα στρατόπεδα,
καὶ μὲ τῆς σαλιάρισσας σας τὰ σάλια σας σκουπίζετε.

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, τεχνία προσφιλή
τοῦ πατριώτου Ἑλλήνος κυρίου Φασουλῆ.
Καὶ τώρα εὐπειθέστατα ἐπὶ τὰς κλῖνας ἴτε,
χωρὶς ν' ἀλληλοδέρνεσθε καὶ δίχως ν' ἀτακτῆτε.
Μὰ βλέπω πῶς πειράζετε πολὺ τὸν Καραπάνο,
νομίζω δὲ πῶς τὸ μικρόν δὲν εἶναι ὅτ' ἀκαλά του,
καὶ φαίνεται πῶς σκέπτεται ὅτ' ἀλί μου ἀπάνω
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον νὰ κάμῃ τὰ φιλά του.
Πλὴν σεῖς, ὦ μῆτερ δέσποινα, μὴ τὸ μικρόν μαλλώσετε,
καὶ μὴ ποτὲ, παρακαλῶ, τὴν χεῖρα σας ἀπλώσετε
εἰς ταύτην τὴν ροδίζουσαν κι' ἀφρώδη παρειάν του,
καὶ μὴν τοῦ κάμετε βαβὰ ὅτ' ἐπὶ περιφέρειάν του.
Κι' ἂν μοῦ λερώσῃ τὸν μποξᾶ, μὴ τοῦτο σὰς ταρατῇ.
δὲν ἔχει νοῦν τὸ νήπιον καὶ ἀγνοεῖ τί πράττει.
Κι' ἂν πρέπει νὰ φαινόμεθα ἐπεικειῖς τὰ μάλα
εἰς τοὺς ἐν γνώσει πράττοντας ἐγκλήματα μεγάλα,
πολὺ ἐπεικειέστεροι δὲν πρέπει νὰ φαινόμεθα
ὅπου ἀπὸ νήπια καὶ ἄκακα τεχνία
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ἐξαίφνης λερονώμεθα,
ἀφοῦ ἐκάστην πρᾶξιν των τὴν πράττουν ἐν ἀγνοίᾳ;

Πηγαίνετε, πηγαίνετε εἰς τὴν εὐχὴν μου τώρα...
φοβεῖσθε τοὺς Τρικουπικούς κι' ἂν ἔρχονται μὲ δῶρα.
Καθὼς δ' ὁ Αἴας, ὁ σφαγεὶς μὲ σιδηρᾶν λεπίδα,
ὅτ' ἐν Εὐρουσάκῃ τὸν μικρόν τοιαῦτα προσεφώνει:
«Γιέ μου, κράτει τοῦ πατρός τὴν ἄρρηκτον ἀσπίδα,
» ποῦ μάχαι τὴν ἐδόξασαν πολλαὶ μυριοφόνου,»

οὕτω κι' ἐγὼ σὰς προσφωνῶ «κατὰ τυράννον ἴτε
» καὶ τὸ Κορόνι πάντοτε τοῦ Θεωρῆ κρατεῖτε.
» ἂν δ' ὡς μικρόν σινάπεως κι' ἀραβοσίτου κάκον
» πρὸς τοῦτο πίστιν ἔχετε, μικροὶ μου δορυφόροι,
» οὐδεὶς πολέμιος ὑμῶν, οὐδεὶς ἐχθρὸς διοικῶν,
» καὶ θὰ μετασαλεύσετε κι' ἐκ θεμελίων ὄρη.»

Πηγαίνετε, πηγαίνετε εἰς τὴν εὐχὴν μου τώρα...
φοβεῖσθε τοὺς Τρικουπικούς κι' ἂν ἔρχονται μὲ δῶρα.
Βεβαίως ζῶμεν, τέκνα μου, ἐν πονηραῖς ἡμέραις,
πλὴν χρεωστοῦν νυχθημερόν αἱ τέξασαι μητέρες
ὡς Ἑλληνίδες ἀληθεῖς καὶ σύζυγοι χρησταὶ
νά ἐνθυμίζουν καὶ πρὸς σὰς πῶς Ἑλληνες ἐστέ.

(Ἐνῶ τοιαῦτα ἡμιλεῖ ὁ Αἴας Δεληγιάννης
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Φασουλῆς ἐκ μέσης τὸν συγγαίον,
ὁ μάγειρας οὐδεμιὰς φειδόμενος δαπάνης
εἰς τοὺς Συμβούλους ἐκλεκτὸν σπληνάντερο προσφέρει.
Καὶ τότε παίζ' ἡ μουσικὴ κι' ἐπικρατεῖ φαιδρότης,
μὰ τὴν μικρὰν τοῦ Φασουλῆ τὴν πιάνουν τὰ νερά της
κι' ἀπάνω εἰς τὸν Ἰραδέ κενώνει τὸ νερὸ της
καὶ χύνεται ὅτ' ἐπὶ αἰθούσαν ὁ Τίγρις κι' ὁ Εὐφράτης.
Μὲ τοῦτο δὲ τὸ μέγιστον κι' ἀνέλπιστον κάκον
φουρκίζεται κι' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν,
καὶ ἡ κυρία Φασουλῆ, Σουλτάνα Βαλιδέ,
εἰς τὴν μικρὰν της ἔδωκε σαράντα παρὰ μίαν,
διότι ἀπετόλμησε κατὰ τοῦ Ἰραδέ
νά κάμῃ τόσην προσβολὴν καὶ τόσην ἀσχημίαν.
Ἄλλ' ἔξαφνα σηκώνεται τοῦ οἴκου ὁ δεσπότης
καὶ λέγει ταῦτα ὡς πατὴρ καὶ πούρος πατριώτης.)

Ὁ Φ.—Εἰς τὴν μικρὰν μου ἄς δοθῇ, παρακαλῶ,

αὐτὴ δὲν πταίει παντελῶς, βυζαίνει γὰρ ἀκόμη,
κι' ὡς νήπιον ἀγράμματον κι' ἀναίσθητον κουτάκι
δὲν εἴμπορεῖ τί ἔκαμε ποσὺς νὰ καταλάβῃ,
καθὼς αὐτὸ εἰς ὅλους μας ἀπέδειξ' ἐναργῶς
κι' ὁ πάντοτε ἐντριβέστατος εἰς πᾶν Πρωθυπουργὸς
Καθὼς δὲ, φίλοι σύνδαιπνοι, ὁ τὰ κοινὰ εὐθύνων,
ὅταν κανεῖς τὸν ἐρωτᾷ τί κάνει καὶ δὲν κάνει,
αὐτὸς ἀμέσως ἀπαντᾷ κι' εἰς τοῦτον κι' εἰς ἐκεῖνον
πῶς Ἑλλήν γνήσιος ἐστὶ, καὶ τοῦτο μόνον φημί,
ἔτσι κι' ἐγὼ σὰς βεβαίω μὲ λόγον τῆς τιμῆς
πῶς ἂν τοιαύτην προσβολὴν διέπραξε τὸ νήπιον,
ἀλλ' ὅμως Ἑλληνες ἐσμὲν καθ' ἑλὰ καὶ ἡμεῖς,
οἱ κατοικοῦντες εἰς αὐτὸ τῆς δόξης τὸ ἐρείπιον.
Κανὲν μηχανορράφημα ἐδῶ δὲν ἐξυφαίνεται,
ἂν δὲ κι' ἐγὼ τὸν Ἰραδέ θελήσω νὰ ρυπάνω,
δὲν πρέπει νὰ θυμώνετε καὶ νὰ σὰς κακοφαίνεται,
διότι Ἑλληνες ἐσμὲν καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἑλλήν εἰμι σὺν ὁμιλῶ περὶ ἐλευθερίας
μὲ σχήματα διάφορα καὶ κόμπον ρητορείας,
ὅταν τὸν νοῦν μου μὲ καπνοῦς τοιγάρων τὸν φορτῶ
ὅταν ὁ οἶστρος μου πετᾷ ὅτ' ἐν Κεντρικὸν γοργῶ
ὅταν γιὰ φύλλου πῆδημα τὸν γείτονα σκοτώνω
καὶ θέλω ἀπὸ σκουπιδοῦς νὰ γίνω Ὑπουργός.
Ἑλλήν εἰμι σὺν σκέπτωμαι εἰς τὰς τὰς νὰ πατήσω
καθὼς πολλοὶ ξεκάλτσωτοι καὶ ρακενδύται πρώτοι

Ἑλλήν εἰμι σὺν σκέπτωμαι πῶς πρέπει νὰ πλουτίσω,
χωρὶς τὸν ἐπιούσιον νὰ τρώγω ἐν ἰδρωτί.
Ἑλλήν εἰμι σὺν χώνωμαι εἰς τὴν Ναξίαν σμύριδα
καὶ βλέπω ὅτ' ὀρίζοντα χρυσῶν ἐλπίδων ἴριδα,
ἐπὶ μὲ σκούρον κόκκινον γαυγίζω λυσσαλέος
καὶ τὸ μακρὸ μουστάκι μου σὺν δημοκράτης στρήφω,
ἐγὼ μὲ Μπερτόδουλος ἐμπρὸς τοῦ Βασιλέως
καὶ τὰ στανάκια τῆς Αὐλῆς σὺν σκύλος ξερογλείφω.

Ἑλλήν εἰμι καὶ γέννημα τῆς γῶρας τῆς θερμῆς
καὶ ἐπὶ συντηρητικὸς βαπτίζωμαι κι' ἀντάρτης,
Ἑλλήν εἰμι καὶ σὺν φορῶ μουτσούνα τῆς τιμῆς
κι' εἰς ὅλους φαίνομαι σωστός τοῦ ἔθνους πρωτομάρτυς.
Ἑλλήν εἰμι καὶ βλάστημα τῆς γῆς τῆς καθδάλινας
καὶ σὺν κυλῶ τὸ Σύνταγμα ὅτ' ἐς βούτας τοὺς σωλῆ-
[νας,

Ἑλλήν εἰμι καὶ σὺν βρωμᾷ τὸ νηστικόν μου γινώσκον
καὶ τρώγω τὰ μανίκια μου ὑπὲρ τῶν καθεστῶτων.
Ἑλλήν εἰμι καὶ σὺν πετῶ ὅτ' ἐς τοὺς χρόνους τῆς εὐκλείας
κι' εἰς τῶν παλαιῶν πανάρχαια περιφανῶν ἀγώνων,
καὶ ἐπὶ πόνους αἰσθανθῶ καὶ κόψιμον κοιλίας

καὶ τὰ κλεινὰ κειμήλια κοποῖς τῶν προγόνων.

Ἑλλήν εἰμι καὶ σὺν φορῶ εἰς κάραν φωραλίαν
τοῦ βροντοφώνου Ἀρεῶς τὴν περικεφαλαίαν,
ὅταν πηγαίνω μὲ ἐμπρὸς καὶ μὲ πηγαίνω πίσω
καὶ εἰς τοὺς ἄλλους φαίνομαι πῶς θέλω νὰ κτυπήσω.
Ἑλλήν εἰμι καὶ σὺν κρατῶ κανένα ψωφίκαρο
καὶ γὰρ νὰ τῆς κορόνομαι καὶ γὰρ πρωτοπαλληκαρο,
Ἑλλήν εἰμι καὶ σὺν φίλῳ Βεζύρηδων ποδιᾶς
καὶ δέχομαι στυσίματα καὶ τόσας καρδιάς.

Ἑλλήν εἰμι ἀληθινός, καὶ ὅλ' ἡ ἀνθρωπότης
ἀπὸ τὸ πῶς θαυμάζεται τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ μου,
ἂν μ' ἐρωτῇ δὲ κανεὶς «γιατί καὶ πῶς ἰσχύεις»
Ἑλλήν εἰμι τοῦ ἀπαντῶ, καὶ πᾶν πρὸς νεροῦ μου.
Ἑλλήν εἰμι τοῦ ναργιλέ καὶ σπύνω ὅτ' ἐπὶ αἶρα,
κι' ἂν μοῦ πατήσῃ κάποτε κανένας τὸ παπούτσι,
Ἑλλήν εἰμι τοῦ ἀπαντῶ, καὶ τρώγα παραπέρα,
νά μὴ γὰρ σὴν ῥάχη σου κομμάτια τὸ μαρκοῦτσι.
Τί κάνω καὶ τί ἔκαμα μὴ μ' ἐρωτᾷ κανεὶς,
Ἑλλήν εἰμι τοῦ ἀπαντῶ κι' αὐτόχθων γηγενής.

Ἕλλην εἰμὶ ἀληθινός, κί' ὥς ὅτου τὰ κορδῶσω
δὲν ἔχω λόγον πούθενά τῶν ἔργων μου νὰ δώσω,
ἂν δέ κί' αὐτός ὁ Σατανᾶς ἐμπρός μου ξεμουτίσῃ
κί' ἐνός καὶ ἄλλου ἔργου μου τὸν ἔλεγχον ζητήσῃ,
Ἕλλην εἰμὶ θὰ τοῦ εἰπῶ, μὴ μου τοὺς κύκλους τάραντε,
καὶ ἄιντε ξεφορτώσου με, διαβόλου τρισκατάραντε.

Ἕλλην εἰμὶ ἀληθινός, καὶ σὺν παραθυμῶν
μὲ ταύτην τὴν ἀπάντησιν θὰ σᾶς ἀποστομώνω,
μὲ τοῦτο μου δὲ τῶνομα καὶ τὴν καταγωγὴν
λιπαίνω τὴν περιδοξὸν τοῦ Περικλέους γῆν,
καὶ τρελλο-Κώστας γίνομαι καὶ τὴν φωνὴν ὀξύνω
καὶ μὲ τὰ δέκα δάκτυλα τὰ πισινά μου ξύνω.
Ἕλλην εἰμὶ ἀληθινός, καθὼς τὸ ξέρ' ἡ χώρα,
καὶ λογαριάζω ἑξοσιαστος, ἀπλόνων τὴν ποδάρᾳ μου,
σὺν πόσαις ἀλογόμυιγαις νὰ κάθισαν ὡς τώρα
στοῦ Βασιλέως τάλογα κί' ἀπάνω στὴν γαϊδάρα μου.

Ἕλλην εἰμὶ ἀληθινός τὸ γένος καὶ τὴν φύσιν,
κανεῖς ἐμπρός μου δὲν τολμᾷ τὴν σπάθην του νὰ σύρῃ,
καὶ γράφω κάθε σχόλιον κί' ἐρώτησιν καὶ κρίσιν
εἰς ἓνα μέρος ποῦ ποτὲ δὲν πιάνει τεμπεσίρι.
Ἕλλην εἰμὶ σᾶς ἀπαντῶ, μὴ μὲ παρασκοτίζετε,
μὴ μὲ τὰς ἐρωτήσεις σας φαρμάκια μὲ ποτίζετε.
Ἄν μὲ πιστεύετ' Ἕλληνα, ἐλέγχους μὴ ζητήτε,
μὰ στέφετέ με γρήγορα μὲ δάφνην καὶ μὲ σέλινον,
ἂν ὅμως, ὃ μὴ γένοιτο, εἰς τοῦτο ἀπιστῆτε,
ὄρσε στὸν ἥλιο φάσκελα καὶ μούντζαις στὴν πανσέ-
[ληνον.

Ἕλλην εἰμὶ καθὼς καὶ σεῖς καὶ κάτι περιπλέον,
ἀπὸ τὸν σπόρον γεννηθεῖς Θεῶν καὶ Βασιλέων,
κί' ἂν τώρα μ' ἐρωτήσετε γιατίι αὐτὰ σᾶς τᾶπα,
Ἕλλην εἰμὶ σᾶς ἀπαντῶ καὶ μεθυσμένος τᾶπα.

(Τοιαῦτα τούτου λέγοντος οἱ πάντες ἀποροῦν
καὶ τῆς μικρᾶς τὸ τόλμημα ἐκεῖνο συγχωροῦν,
τὰ δὲ βρεμμένα τοῦ μωροῦ ἢ παραμάν' ἀλλάζει
καὶ γάλα χύνουν ἄφθονον παχύτατοι μαστοί,
ἀλλ' ὅμως τὸ κουτσουδέλο γογγύζει κί' ἀλαλάζει
ὡσάν νὰ λέγῃ καὶ αὐτὸ πῶς Ἕλληνις ἐστί,
ὃ δὲ Γεροκωστόπουλος, Χρυσόστομος μὲ μέλι,
τὸ περὶ Παίδων Ἀγῶγῆς ἐντόνως ἀπαγγέλλει,
φελλίζει δὲ στὴν δέσποιναν μὲ τρυφεράν φωνὴν
ν' ἀκολουθῇ τὴν μέθοδον τὴν Φροδελιανήν.)

(Οὐχ ἥττον ὅλοι ρίπτονται εἰς μέθην καὶ κραιπάλην
κί' ὁ Φασουλῆς δὲν φαίνεται νὰ στέκῃ στὰ κκλά του,
ὁπότεν ὁ Πρωθυπουργὸς ἀλλοφρονεῖ καὶ πάλιν
κί' ἐμπρός του βλέπει τὴν σκιάν γνωστοῦ ἀμαξήλατου.)

Ὁ Δ.—Ὁ τοῦ Τρικούπη ἀμαξᾶς πρὸς τὰ ἐδῶ σιμ
ὁ Καζιτώρης δηλαδὴ, μὲ ὄψιν σὺν λεμόνι.
Ὁ Καζιτώρης ἀμαξᾶ, πλησίασε κί' εἰπέ
τί καταχρήσεις ἔγιναν μ' ἐκεῖνο τὸ κουπέ.
Ὁμίλησε παρακαλῶ, ἀλλ' ὅμως—ποῖα φρίκη
μοῦ δίνει μιά μὲ τὸ λουρί καὶ μὲ τὸ καμετσίκι.
Ὁ ὕψος τόλμης ἀμαξᾶ καὶ ἀναιδεῖας τόσης!
τὸ Κατηγορητήριο καὶ σὺ δὲν θὰ γλυτώσης.

(Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀρπάζει τὸν μποξᾶ
καὶ δέρνει τὴν ἀόρατον σκιάν τοῦ ἀμαξᾶ,
ἀλλ' ὁ γενναῖος Φασουλῆς τὴν χεῖρα τοῦ κρατεῖ
καὶ ρίχνει κάτω τὸν μποξᾶ καὶ τὸν τσαλαπατεῖ.)

Ὁ Φ.—Ἡσύχατε, Πρωθυπουργέ... μὴν κυνηγᾶτε
ἐγὼ κανέναν ἀμαξᾶ δὲν βλέπω ἐδῶ πέρα.
Βεβαίως πρέπει καὶ αὐτὸν πατόκορφα νὰ λούσῃς,
ἀλλ' ὅμως τώρα ὕψατε, μὴν ἔχῃς παρακρούσεις.
Μετ' οὐ πολὺ τὸν κώδωνα μαζί μου θὰ σημάνῃς
μεγάλῃς ἐκδικήσεως, ἀγρίας κί' ἀπηνοῦς,
καὶ τότε τὸ Κορδόνι σου καὶ σὺ θὰ ξεθυμάνῃς,
ἀλλ' ὅμως τῶρ ἄς μὴ σκιρτᾷ ὁ φλογερός σου νοῦς.
Τὸ Κατηγορητήριο ὡς γεγονὸς θεωρεῖ,
ἄς μὴ νομιζῇ δὲ κανεῖς πῶς παίζομεν τὰ κότσα,
καὶ τότε θὰ ζητήσωμεν κί' ἀπὸ τὸν Καζιτώρη
νὰ μᾶς εἰπῇ τί ἔγινε μ' ἐκείνην τὴν καρότσα.

(Μὲ ὅλ' αὐτὰ ὁ Θεόδωρος ἀπὸ θυμὸν σπαράζει
κί' ἀκόμη βλέπει τὰς σκιάς ἀνθρώπων ἐπαράτων,
ἀλλ' αἴφνης τὸ σπληνάντερο τοῦς Ὑπουργοὺς πειράζει
κί' ἀρχίζουν νὰ ξεροβολοῦν καὶ βγάζουν τᾶντερά τω.)

(Ἡ Φασουλῆ κί' ἡ Περικλῆ φωνάζουν «δυστυχία»
καὶ κουβαλεῖ ὁ μάγειρας λεκάνας καὶ δοχεῖα,
κί' οἱ Σύμβουλοι τὸν Φασουλῆν ἀποκαλοῦν Βοργιάν,
διότι παρεσκεύασε συμπόσιον φρικώδες
καὶ τῆς γαστρὸς των ἐφθειρε τὴν ὅλην λειτουργίαν
μὲ ὑποπτον σπληνάντερον καὶ δηλητηριῶδες.)

Καὶ τότε ἐπρόβαλε κί' ἡ Χεῖρ, ἐκεῖν' ἡ φοδερᾶ,
ποῦ τὸν Βαλτάσσαρ ἐσκίαζε ἀπάνω στὸ πιλάρι,
καὶ τὸ γνωστὸν Θεὸν Φαρέα καὶ ἄλλα σοδάρᾳ
μ' ἓνα μεγάλο κάρβουνο ἐπὶ τῶν τοίχων γράφει.
Καὶ τῶν μωρῶν ἀκούεται ὁλογυμὸς πολὺς
κί' ὀξύτατον ὀγκάνισμα γαϊδάρας παρδαλῆς,
κί' ἄλλα φαντάσματα πηδοῦν ἀπὸ τὰ καταχθόνια
καὶ τὸν δεσπότην Φασουλῆν τὸν πιάνουν τὰ δαιμόνια,
καὶ σπάζει ὅτι βροῖκεται ἀπάνω στὸ Τραπεζί
κί' ἡ μουσικὴ τὸ λιγερὸν καὶ κοπτερόν του παίζει.)

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν ὡς κἀνῶ — πῶς στὸ σπῆτί μου ἀνέστη
στὴν Νεάπολιν ἀπάνῶ — κί' ἀπὸ τοῦθε συνορεύει
μὲ ξινοδοχεῖο Ἐὐδή, — δὲ στὸ λᾶδι τρεῖς στὸ ξῶδι.

μὲ Χιμεῖον, μὲ μὲλᾶ μαύδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲλᾶ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταρ ἄλλοτε μαμμή.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΩΤΕΥΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ

ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΑΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ